

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
ศาสนาเท่านั้นทำโลกให้เย็น

ก่อนจึงหัน

คืนไหนวันฝนตกเวลาพระปิดกवादตอนเช้า ให้ปิดกवादเฉพาะบริเวณศาลา ออกไปประตูดุัดเท่านั้น นอกนั้นไม่ต้องไปปิดกवादเพราะเวลาไม่พอตอนเช้า ปิดกवाद บริเวณศาลานี้ออกไปหาหน้าศาลาแล้วออกไปประตูดุัดเท่านั้นพอกับเวลาตอนนั้น นอกนั้นก็ปล่อยทิ้งไว้อย่างนั้นจนกระทั่งถึงเวลาปิดกवादตามปกติ มันแห้งแล้วค่อยปิด กवादกัน ให้จำไว้ตามนี้ละ ไปปิดกवादทุกแห่งทุกหนไม่ทันกับเวลา

ให้พากันตั้งหน้าตั้งตาภาวนานะ หลักภาวนายังไงเราเคยสอนแล้วด้วยความ แน่ใจว่าไม่ผิด ให้ตั้งใจยึดไปปฏิบัติเป็นหลักเกณฑ์ของตัวเอง แล้วจิตใจจะตั้งรากตั้ง ฐานได้ ทำสุมสี่สุมห้านี้ไม่ได้เรื่องนะ ต้องมีหลักยึด ๆ ดังที่เคยสอนแล้วคำบริกรรม เป็น สำคัญมากสำหรับผู้เริ่มต้นปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็คำบริกรรมใดที่ถูกต้องกับจริตนิสัย นั้น เหมาะสมกับผู้ต้องการตามนิสัยของตน ยึดไว้เป็นหลักใจ และมีสติควบคุมในงานของ ตนคือคำบริกรรมนั้น ๆ อย่าให้เผลอ อันนี้ละตั้งรากฐานได้ รับรองเลยที่เดียวก็ได้ อย่งไรตั้งได้

จิตไม่เคยสงบ มันจะผาดโผนโจนทะยานไปไหนก็ตาม บังคับให้อยู่กับคำ บริกรรม คำบริกรรมนี้ให้ติดกับจิต และสติติดกับคำบริกรรม ไม่เสียดายอะไรทั้งนั้น เวลานั้นเป็นเวลาที่จะรู้เรื่องของกิเลสมันผลักดันออกมา คือความคิด ความคิดอยากคิด เรื่องนั้นเรื่องนี้ นี่สำคัญมาก ออกมาจากที่เราเคยพูดแล้วว่า อวิชชาอุปจฺจยา แล้วเป็น สงฺขารฯ ขึ้นมา สังขารอันนี้แหละที่มันออกไปเที่ยวกว้าวนหากินเอาไฟมาเผาเราๆ เวลา ที่เราเอางานของธรรมคือคำบริกรรมมาภาวนา เช่น พุทฺโธฯ เป็นต้น กับสติติดแนบกัน นี้เรียกว่างานของธรรม จะระงับงานอันนี้ บังคับงานนี้ไม่ให้เป็งานของกิเลส ไม่ให้มัน ออกทำงาน ให้งานของธรรมออกทำงานคือคำบริกรรมติดแนบกันไปตลอด อย่งไร ต้องตั้งรากตั้งฐานได้ไม่สงสัย

มันจะผาดโผนโจนทะยานไปไหนก็ช่างเถอะเรื่องกิเลส มันเหนือธรรมไปไม่ได้ กิเลสแพ้ธรรมเสมอถ้าตั้งหน้าตั้งตานำมาแก้กัน ส่วนมากมีตั้งแต่ให้กิเลสมาเหยียบย่ำ ทำลายธรรม ทำอะไรไปเหยะๆ แหยะๆ อย่านะ ศาสนาของพระพุทธเจ้าไม่ได้สอน สัตว์โลกให้เหยะๆ แหยะๆ ไม่ว่าใครจะทำหน้าที่การงานใด ให้มีความจริงจัง มีสติ สติงอยู่ในงานนั้นๆ เสมอ และใช้ความใคร่ครวญติดแนบกันไปด้วย นี่คือศาสนาพุทธ

ท่านสอนอย่างนี้ ทำไปตามชอบใจๆ นั้นเป็นเรื่องของกิเลส ให้พากันยึดไปปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งนักภวานาของเรา ขอให้ได้หลักเกณฑ์จากการภาวนาด้วยความตั้งอก ตั้งใจ อย่างที่อธิบายให้ฟังมาแล้วนี้ จะไม่ผิดพลาดนะ จะเป็นพระผู้ทรงมรรคทรงผล ผู้ปฏิบัตินี้จะทรงมรรคทรงผลด้วยความตั้งอกตั้งใจจริง ๆ

ธรรมพระพุทเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา เรื่องมรรคผลนิพพานทำท่ายอยู่กับ ต้นเหตุคือการบำเพ็ญของเรา เช่นอย่างเราเริ่มบำเพ็ญจิตตภาวนานี้สำคัญมากนะ ให้ เน้นหนักลงไปจุดนี้ ความสงบที่มันไม่สงบก็เพราะกิเลสเขยื้อนอยู่ตลอดเวลา ลากถูไป เรื่อยที่นั่นที่นี้ พอระงับด้วยธรรม งานของธรรมคือคำบริกรรมบิบบังคับ มันอยาก ออกไปคิดไหนไม่ให้เกิด บังคับกันเลย สุดท้ายมันก็สงบลง ๆ งานของธรรมก็ก้าวขึ้น ได้ ๆ นี้เรียกว่าเบื้องต้นแห่งการบำเพ็ญเพื่อตั้งรากตั้งฐานได้ ต้องมีหลักมีเกณฑ์นะ จะ ทำสู่สมสู่สมทำ คิดอะไรเหยา ๆ แหยะ ๆ ไม่เป็นท่า จับนี้วางนั้น ปล่อยนั้นวางนี้ เป็นคน จับจดใช้ไม่ได้นะ ให้มีจริงมีจัง

ธรรมพระพุทเจ้านี้ไม่ว่าแง่ใดมุมใด หาทิศ้านไม่ได้เลย ให้รู้ขั้นที่ใจซึ พอรู้อขั้น แล้วเจ้าของยอมรับ ๆ แล้วไม่พ้นที่ว่า นี้ก็พระพุทเจ้าสอนแล้ว ๆ พระพุทเจ้าเห็น มาแล้ว ๆ เป็นอย่างนั้นนะ คือ สวากขาตธรรม สอนด้วยความถูกต้องสอนสัตว์โลก ขอให้ไปปฏิบัติ เราจะเห็นผลจากการปฏิบัติของเราเป็นลำดับลำดับ ออกจากนั้น กระจายไปหน้าที่การงานก็ละเอียดลลลล ไม่ค่อยพรวดพรวด ๆ ตามนิสัยสุกเอาเผากิน นั้นเป็นเรื่องของกิเลส สุกเอาเผากิน ๆ เรื่องของธรรมละเอียดลลลล พินิจพิจารณา อะไร ควรไม่ควรเราอย่าเอาความอยากเข้าไปเป็นประมาณ ให้เอาเหตุผลจับเข้าไป อยากนี้ อยากอะไร ควรหรือไม่ควรทำ ควรหรือไม่ควรไป ทุกอย่างให้เราพิจารณา ควรหรือไม่ ควร ๆ ถ้าเห็นว่าควรแล้วมันเข้าไปเลยเทียว ถ้าไม่ควรหักกันทันที

อย่าเสียดายความคิดความปรุงนะ ความเสียดายความอยากนั้นเป็นเรื่องของ กิเลสลากถูไป เอาธรรมรั้งเข้ามา ๆ จำให้ดีพระปฏิบัติของเราให้ได้หลักได้เกณฑ์ ผู้ที่จะ ทรงมรรคทรงผลคือผู้ปฏิบัติ ศีลสมบัติ ศีลสมบุรณ์แล้วในนักบวชของเรา เพราะฉะนั้น พระกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ที่ท่านสอนท่านมักจะไม่ว่าพูดถึงศีล เพราะท่านเชื่อแล้ว ว่าทุกองค์มุ่งหน้ามุ่งมาด้วยความเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ เพื่อหนุนมรรคผลนิพพานให้ ปรากฏขึ้นในใจ ศีลจึงต้องบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่ค่อยสอนเรื่องศีล

ท่านจะสอนเรื่องความสงบ สมถธรรม วิปัสสนาธรรม ไปเรื่อย ๆ คือความสงบ ใจด้วยการบริกรรมภาวนานี้ จากนั้นก็พิจารณาทางด้านปัญญา พอจิตมีความสงบบ้าง แล้ว เอาปัญญาออกใช้พินิจพิจารณาสิ่งที่มีมันมีอยู่ในตัวของเรานี้ พระพุทเจ้าท่านสอน ว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ อยู่ที่ไหน ไม่อยู่กับพระเราไปอยู่ที่ไหน นี้ละ

พระพุทธเจ้าสอนตรงนี้ พื้นฐานละนี้ ออกจากนี้แล้วก็จะเบิกกว้างออกไปหมด พ้นจาก เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นี้ไปไม่ได้ ให้เอานี้เป็นจุด พิจารณา แล้วแต่ความถนัด ใครชอบอาการใด ๆ มันหากจะลูกกลมของมันไปเอง ที่แรก เป็นคำบริกรรมติดเสียก่อน เกสาก็ได้ อะไรก็ได้ เพื่อความสงบ พอจิตออกทางด้าน ปัญญา เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี้เป็นอารมณ์แห่งวิปัสสนาไปตาม ๆ กันเลย ละเอียดล่อมาก ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

งานการภาวนาของพระนี่สำคัญมากนะ อย่าถืองานไต่ยิ่งกว่างานภาวนาสำหรับ พระปฏิบัติเรา เอาให้จริงให้จัง อย่าหละหละ ๆ แหละ ๆ ศาสนามีอยู่ในคัมภีร์ ๆ ในตัวพระ ตัวเณรเรามีแต่เปรตแต่ผีแต่ยักษ์แต่มารใช้ไม่ได้นะ จำให้ดี เอาละเทศน์เพียงเท่านี้ ให้ พร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ นสพ.พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม วันพฤหัสบดี หั่วข้อเรื่องว่า
ให้แผ่นดินไทยสงบบ้างไม่ได้รี ??

ระยะนี้เห็นชาวบ้านชาวเมืองเข่าบ่มกันพิมพ์ว่า หากใครวิพากษ์วิจารณ์คนของ รัฐบาลทางสื่อ ใครผู้นั้นจะต้องถูกสั่งปิดปากไปทุกราย เรื่องนี้จะเท็จจริงอย่างไรก็ ต้องมาพิจารณากันตรงที่ว่า มีนักจัดรายการวิทยุจำนวนก็รายต่อกี่รายกันแล้วที่ต้องถูก “อำนาจมืด” สั่งปิดปาก !!

คงไม่เกี่ยวกับรัฐบาลมั้ง ??

อย่าว่าแต่นักจัดรายการธรรมดากันเลย แม้แต่ “พระธรรมวิสุทธิมงคล” หรือ หลวงตาพระมหาบัว แห่งวัดป่าบ้านตาดท่านก็ยังโดนเข้าแล้ว ที่โดนนี้อาจไม่ใช่ “อำนาจมืด” แต่เป็นอำนาจของอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ที่มีนาม ว่า “นายดุขฎิ สิ้นเจิมศิริ” ไม่มีใครรู้ดีกว่าท่านตักเตือนหลวงตามหาบัวด้วยความคิดของตนเองหรือได้รับ “ใบสั่ง” มาจากใคร

เรื่องนี้หลวงตาท่านสงบมานานแล้ว หลังจากที่ได้ถวายฎีกาในหลวงและได้ทราบ คำน้อมสการจากสำนักพระราชวังว่า ในหลวงทรงพระกรุณาทราบแล้ว โดยแจ้งให้ นายกรัฐมนตรีและผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธฯ พิจารณาดำเนินการ

ใครจะดำเนินการหรือไม่อย่างไร หลวงตาท่านไม่เคยจะยกเรื่องนี้ขึ้นมากล่าวถึง อีกเลย นี่คือ “ธรรม” แท้ ๆ ของหลวงตา ใครจะจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ อย่างไม่ประชาชนเขาย่อมรู้เอง เพราะสมัยนี้คนไทยได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน หมดแล้ว

แผ่นดินนี้กำลังร้อนเป็นไฟ ทั้งไฟใต้ ไฟเศรษฐกิจ ไฟพระสงฆ์ ไฟจากความ
ฟอนเฟะของสังคม และไฟจากนักการเมือง ขอแผ่นดินนี้เกิดความสงบบ้างไม่ได้หรือใจ

ทำไมท่านอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ถึงได้รื้อเอาเรื่องเก่า ๆ ที่เกิดขึ้นตั้งแต่เดือน
มีนาคมมาก่อ “เชื้อปะทุ” ขึ้นอีก ถึงไม่ได้ตักเตือนหลวงตาท่านโดยตรง แต่ก็เหมือน “ตี
วัวกระทบคราด” เพื่อให้กระเทือนไปถึงองค์หลวงตา เพราะเนื้อหาใจความที่ท่าน
ตักเตือนมานั้นมันเกี่ยวข้องกับคำเทศน์หลวงตาโดยตรง ซึ่งใครจะคำตอบแทนก็ได้
หนังสือจากอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ระบุว่า วิทยุสวนแสงธรรมได้ออกอากาศพระ
ธรรมเทศนา เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2548 ชื่อ “เล่นกับของสกปรก” มีการใช้คำพูดที่อาจ
เข้าข่ายเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวขัดกับ
กฎกระทรวงฉบับที่ 14 (พ.ศ.2547) ข้อ 16 (2) จึงขอให้ท่านระมัดระวังการออกอากาศ
รายการต่าง ๆ ของทางสถานีให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องด้วย

เรื่องแล้วก็ควรให้มันแล้วไป เมื่อรื้อขึ้นมาแล้วก็จะทำให้ประชาชนต้องรื้อเรื่อง
เก่าขึ้นมาดูอีก แล้วจึงรู้ว่าในวันนั้นหลวงตาท่านเทศน์ว่า คนของรัฐบาลไปออกกฎหมาย
มาแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช ตั้งขึ้นมาให้อำนาจทับซ้อนกับสมเด็จพระ
สังฆราชองค์ที่พระเจ้าอยู่หัวทรงสถาปนา สิ่งมัวหมองมืดตื้อมันเข้ามาเป็นความ
สกปรกรกรุงรังจะทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา เราเป็นเจ้าของต้องเป็น
ผู้ชะผู้ล้างผู้ซักฟอกกันไปโดยลำดับลำดับ จะอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ จมได้ทั้งนั้น ชาติ ศาสนา
พระมหากษัตริย์ ฟังให้ชัดเสียนะ มายึดเอาอำนาจพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปกิน
ไปกลืนไม่ยอมคาย ดึงไว้กลืนไว้หาเหตุหาผลไม่ได้ มายึดเอาอำนาจไปนี้เพราะเหตุผล
กลไกอะไรไม่บอกเหตุบอกผล แต่กลืนแล้วไม่ยอมคาย เป็นอยู่อย่างนี้

นี่คือคำเทศนาว่าการของหลวงตาในวันนั้น มันอาจทิ่มแทงใจใครบางคนและคง
เจ็บปวดทรมานมานาน จึงต้องทุรนทุรายผ่านช่องทางอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ผลจึง
ออกมาในวันนี้

หลวงตาท่านได้ฟังคำเตือนแล้ว จึงเทศน์ขึ้นว่า ความสกปรกนี้จะพาชาติ
ศาสนา พระมหากษัตริย์ให้ล่มจมได้ อย่างอื่นไม่มี, ธรรมเป็นของสะอาดนำมาชะล้างสิ่ง
สกปรก แล้วสิ่งสกปรก กองขี้มันไม่ยอมให้ชะล้างมัน พุดตรง ๆ อย่างนี้ละ, พุดเบา ๆ
เพียงเท่านี้ พุดเผ็ดยิงเพื่อให้ทราบทั่วกัน อะไรพาชาติให้ล่มจม ไม่ใช่ของสกปรกจะคือ
อะไร เท่านั้นละ

“ให้พากันชำระ อย่าให้มันโลกจนเกินไป ป่าช้ามีด้วยกันทุกคน ถึงเวลาตายแล้ว
ใครจะมีมากน้อยตายได้ด้วยกัน, มันจะพังละ ตัวของเราก็พัง เวลาพังแล้วพังไปหมดไม่
มีอะไรเหลือ เอาธรรมเข้าสู่ใจแล้วไม่พัง ไปด้วยกันเลย”

อยากเห็นผู้คนที่มถนพระราชดำเนินอีกหรือไม ??

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา เขาก็อธิบายไปหมดแล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะเพิ่มเติม จะแจ้งไปหมดที่เราแสดงออกไป เขามาเตือนเราว่าให้ระวังก็เข้าใจกันแล้ว เราเตือนว่ายังไง คว่าเอาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ลงทะเลหลวงหรืออุ้มท่านละ นะะ ฟังซิ ๓ พระองค์ เหตุุนสุดหัวใจเราแล้ว เราอุ้ม ให้ระวังแล้วจะให้เราทำยังไง ให้ไปอุ้มมันหรือ จะอุ้มมันยังไงมันตัวสกปรก ธรรมของเราว่ายังไงก็ว่าเถอะ อันนี้มีแต่ความสกปรกทั้งนั้นสาดเข้ามาหาธรรมที่สะอาดสะอาดอันที่องค์ศาสดาสอนโลกมานานแสนนาน ทุกพระองค์มีแต่ธรรมออกมาจากพระธรรมธาตุของท่านทั้งนั้น สอนโลกด้วยความบริสุทธิ์ที่สุดส่วนพระทัยบริสุทธิ์ พระเมตตาสุดส่วน มีพระพุทเจ้าทุกพระองค์เป็นพื้นฐานอย่างเดียวกันหมด

ธรรมที่มาถึงทุกวันนี้ก็เป็นธรรมประเภทเดียวกัน ใครเจอธรรมประเภทนั้นเข้าไปแล้วเป็นอันเดียวกันเลยจิต ไม่ว่าจิตของพระพุทเจ้า จิตของสาวก จะเป็นอันเดียวกันเลย เพราะฉะนั้นการแสดงออกมาจึงแสดงออกแบบเดียวกัน ให้เป็นแบบอื่นไม่ใช่ธรรม ก็มีเท่านั้นละ

เวลานี้ศาสนาเรารู้สึกว่าถูกโจมตีทุกด้านทุกทางนะ ศาสนาที่เป็นของเลิศเลอ แต่ถูกของเลวมันเข้ามาโจมตี คัดค้านด้านทานศาสนาในแง่ต่างๆ ดังที่เห็นกันนี้แหละ พี่น้องทั้งหลายฟังให้ดี นี่เราก็พูดเป็นธรรม เราอยู่ในท่ามกลางพุทธศาสนา เราฟังทุกแง่ทุกมุม ตำนานติชมฟังหมดทุกอย่างเพื่อเอาเหตุเอาผล ไม่ได้ฟังเพื่อเข้าตัวๆ เราไม่มีอย่างนั้น เราจะฟังเพื่อความเป็นธรรม ยึดมาเป็นหลัก เก็บ แล้วจะควรแสดงต่อผู้ใดให้เป็นประโยชน์ต่อไป เราก็แสดงอย่างนั้นตลอดมา

สำหรับเราตัวเท่าหนูก็ตาม เราก็เปิดออกอย่างแจ่มแจ้งอย่างนี้เรื่อยมา ยิ่งเข้ามาสู่วงใหญ่ที่สุดคือการช่วยชาติบ้านเมืองนี้เป็นต้นเหตุ จึงกระจายออก ธรรมเหล่านี้จะกระจายออกมาเรื่อยๆ แล้วไม่หยุดนะ ถ้าเหตุผลกลไวยังพอเป็นไปได้ในเรื่องธาตุเรื่องชั้นนี้ และเหตุผลกลไกอย่างอื่นเข้าประกอบกันแล้วซึ่งควรจะแสดงออก ต้องแสดงออกอย่างนั้นตลอดไปโดยความเป็นธรรมเสมอไปด้วย

ศาสนาพุทธเวลานี้กำลัง เรียกว่าล่อแหลมก็ไม่ผิด ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ที่ไหนประหนึ่งว่าเป็นมหาโจร เป็นผู้ทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่ผู้ทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ที่กำลังเที่ยวโจมตีศาสนาอยู่ทุกวันนี้ กลายเป็นผู้รำลือขึ้นมาแล้ว รำลือกองขึ้นนั้นจะรำลืออะไร ย้อนกันตรงนี้ละซิ ยกขึ้นไปไหนก็เอาเถอะนะ กองขึ้นนั้นนะ อยู่ในส้วมในถ่านมันก็เหม็นคลุ้งอยู่ในนั้นแล้ว แต่ไม่มีจมูกไปสัมผัสก็ไม่รู้

เรื่องของมัน พอจุมกไปสัมผัสมันก็แสดงออกมา อันนี้ความหมั่นคลั่งมันแสดงออกมา ทั่วประเทศไทยเราเวลานี้ ให้ฟังเอาทุกคน ๆ

เสียงธรรมกับเสียงกิเลสเสียงมูตรเสียงคุณต่างกันยังไงบ้าง เสียงธรรมสอนคน ให้เป็นคนดีคนดี ประพฤติตัวดี เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกัน เพราะคำว่า สัพเพ สตฺตา สัตว์ทั้งหลายนี้เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น อย่ามองตนว่าสูงกว่าเขา ให้มองตนเหมือนสัตว์ทั้งหลายทั่ว ๆ ไป และต่างคนต่างรีบเร่งชวนชวยในความตึงตามเอามาประดับกัน ชาติไทยของเราจะเป็นชาติที่สงบร่มเย็น เพราะความเห็นอกเห็นใจกันนี้สำคัญมากนะ ไม่เยอหยิ่งจองหอง คนเราเมื่อเห็นอกเห็นใจกันแล้วจะไปเยอหยิ่งจองหองได้อย่างไร

เมื่อคืนนี้เดินไป พอพูดนี้ก็ไปสัมผัส หอยทากมาอีกแล้วเมื่อคืนนี้ อู๊ย เดินไปทางจงกรมนี้ห้าตัวหกตัว แล้วไปเหยียบเอาเสียตัวหนึ่ง นั่นละตัวเป็นเหตุ ได้ดูหอยทากตามทางเข้าไปทางจงกรม เกลื่อนไปหมด ออกอีกแล้วนะหอยทากเวลานี้ เต็มไปหมดไปเหยียบหอยทากตัวเดียวเกิดความสลดสังเวช โอ กูก็ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่นี้ เหยียบตายเลยนะ จากนั้นมาไฟฉายก็ถือไปด้วย จ่อไฟฉายละที่นี้ ห้าหกตัวจากกุฎิไปหาทางจงกรม นู่นนะดูซิ ออกแล้วนะหอยทาก ให้พากันระมัดระวังพระณเรเรา เวลานี้ ออกแล้ว นี่ละเรื่องความสงสาร เหยียบหอยทากเกิดความสลดสังเวช โอ้ย กูก็ไม่รู้เรื่อง เดินมืด ๆ ไปนี่แกร็บ อ้าว ยังไงกัน พอแกร็บเท่านั้นส่องไฟฉาย ตายแล้วแหลกแล้ว โอ้ย สงสารนะ

ตั้งแต่หอยทาก สัตว์ทั้งหลายเราก็สงสาร เขามีชีวิต เขารักสงวนชีวิตของเขาเต็มเหนี่ยว เราไม่เรียกร้องเราให้ไปรักชีวิตช่วยเขาเนะ เขารักของเขาเต็มเหนี่ยว แล้วเรายังไปทำลายเขานี้มีอย่างเธอ พิจารณาซิ นี่ละให้เห็นใจกันนะมนุษย์ ธรรมท่านสอนให้เห็นใจกัน อย่าเยอหยิ่งจองหองพองตัว นี่ละคือคนขวางโลกขวางธรรม ขวางทุกอย่าง เป็นข้าศึกต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อย่างยิ่งคนประเภทนี้นะ เยอหยิ่งจองหองพองตัว ว่าดีว่าดี เลวขนาดไหนเหมือนกองขี้ก็ว่าดี ๆ ยกไปไหนก็ยกขี้กองขี้ อยู่ในส้วม ในถ่านมันก็เหม็น เอาออกมาข้างนอกมากเท่าไรก็คือขี้ มันก็เหม็นทั่วไปหมด จะประกาศตัวว่าเป็นคนดีไม่มีใครเชื่อ ถ้าเป็นคนดีประกาศไม่ประกาศก็รู้กันเอง ๆ เพราะหัวใจมีทุกคน ขอให้พากันพิจารณาดูหัวใจกัน

หัวใจเขาหัวใจเรา เป็นความรับผิดชอบในตัวเองเต็มสัดเต็มส่วนด้วยกันทุกคน อย่าไปดูถูกเหยียดหยามกัน ใช้ไม่ได้นะ เกิดมานี้ใครไม่ได้ตบแต่งมาเกิดตามความต้องการได้นะ เกิดมาตามบุญตามกรรม ใครมีบุญมีกรรมมากน้อยเพียงไรก็เกิดมาตามกรรมของตน ท่านจึงสอนว่า กมฺมํ สตุเต วิชชติ ยทิทํ หีนปฺปณฺตี กรรมย่อมจำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน ท่านว่าอย่างนั้นนะ ขึ้นอยู่กับกรรม กรรมดี

กรรมชั่วอยู่ที่ใจ เวลาเกิดขึ้นมาก็ออกมาจากใจนั้นละ เพราะกรรมอยู่ที่นั่นผลก็ขึ้นมา ดีชั่ว ประณีตบรรจงอะไรก็อยู่ที่ใจ

เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วก็สุดวิสัยเป็นกรรมของตัวเองจะไปตำหนิใคร เป็นรูปร่างกลางตัว ความโง่ความฉลาดอะไรก็อยู่กับตัวของเราทุกคน ให้พยายามแก้ไขตัดแปลงตัวเองให้ดีขึ้นเท่านั้น และมองเห็นใจคนอื่นด้วย เขาก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเรา อย่าไปดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกันไม่ถูกไม่ดี ถ้าเห็นว่าไม่ดีก็เตือนกันเสียถ้าพอจะเตือนได้ ไม่พอเตือนก็ปลงธรรมสังเวชไปหรือสงสารกันไป อย่าไปดูถูกเหยียดหยามซ้ำเติมเข้าอีก ซึ่งจะเป็นความชั่วติดตัวของเรามาก ไม่ดี พวกกันพิจารณาให้ดี

นักธรรมจะต้องเป็นนักวิพากษ์วิจารณ์ดูเขาดูเรา ดูจิตใจ จนกระทั่งถึงสัตว์ มหามนุษย์ด้วยกัน มีจิตใจด้วยกันนั้นแหละ ต่างคนต่างรักษาจิตใจด้วยกัน ชีวิตจิตใจนี้เขารักษาของเขาเองเต็มเม็ดเต็มหน่วย เขาไม่เรียกร้องใครให้มารักษาเขาแหละ ดูชีสัตวในป่า เฉพาะอย่างยิ่งวัดป่าบ้านตาด สัตวเต็มไปหมดเลย นี่เขาแสดงความอิสระให้เราเห็นชัดเจนมากที่สุด สัตวในวัดนี้ไม่กลัวคน ไม่ว่าสัตว์ประเภทใดไม่กลัว คือมันชินกับคนไม่ระมัดระวัง

พวกกระรอก กระแต พวกไก่พวกอะไรเยอะในวัดนี้ ไปที่ไหนกับคนนี้เป็นอันเดียวกันเลย ไม่สนใจกับคน ฉะ นี่ละธรรมทำความตายใจให้แก่สัตว์ สัตว์ก็ชิน สัตว์กับคนอยู่ด้วยกันได้สบายๆ ธรรมมีที่ไหน อยู่ที่ใดไปที่ใด ทำความร่มเย็นให้สัตว์ทั้งหลายผู้เกี่ยวข้องได้มากน้อยเพียงนั้นแหละ นี่แหละเรียกว่าธรรม ถ้าเป็นยักษ์เป็นผีไปที่ไหน เกิดความเดือดร้อนเป็นไฟเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน มีแต่เรื่องของกิเลส ความเย่อหยิ่งจองหองพองตัวนั้นแหละ มันเที่ยวเผาเที่ยวไหม้เที่ยวเหยียบย่ำทำลายคนอื่นให้บอบช้ำไปตามๆ กัน ให้พากันนำธรรมไปปฏิบัติ

เมื่อนำธรรมไปปฏิบัติแล้วจะรู้กับเจ้าของ กระจ่อมปู้รูู้ทันทีเลย เจ้าของจะออกทางแบบไหนรูู้ทันที นั้นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น รูู้ตัวก่อน จะไปยกโทษยกกรรมใครก็ตาม มันจะรูู้ตัวของมันก่อน แยะปู้รูู้ทันทีเลย เครื่องเคลือบเผ่งมันเผ่งขึ้นมาปู้ดับไปพร้อมๆ มันสู้ธรรมไม่ได้ เพราะธรรมเป็นความเมตตาล้วนๆ อ่อนน้อมไปหมดทั่วโลก กิเลสตัวเป็นไฟเป็นไฟเผ่งขึ้นมาแปบมันดับพุบทันทีเลย เกิดไม่ได้ นั้นเรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น ที่นี้เวลากิเลสมากๆ แล้วธรรมเกิดไม่ได้นะ ไปที่ไหนต้องอิจฉาบังเบียด คดโกงรีดไถทุกแบบทุกฉบับ ไม่ทำอย่างนั้นเสียลวดลายกิเลส เสียนิสัยอันเลวทรามของจิตใจดวงนั้นตลอดไปเลย นี่ต่างกันนะ

จิตใจที่มีธรรมกับจิตใจไม่มีธรรมต่างกันมาก จิตใจมีธรรมอยู่ที่ไหนตัวเองก็ไม่เป็นภัยแก่ตัวเอง คิดออกไปทางไหนเป็นคุณเป็นประโยชน์ทั้งนั้นๆ กิริยาอาการที่

แสดงออกก็เป็นคุณทั้งหมดไม่ได้เป็นภัย ออกจากใจดวงเป็นมหาคุณอย่างเดียวนั้นเท่านั้น ถ้าใจนี้เป็นภัยเสียอย่างเดียว ที่อื่นที่ไหนก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ไปได้หมด อยู่ที่ใจดวงเดียว เพราะฉะนั้นจึงให้เอาธรรมเข้าไปเป็นน้ำดับไฟที่มีอยู่ในหัวใจ ไฟกิเลส ตัณหานี้ละ ราคะศุคินา โทสะศุคินา โมหะศุคินา ความโลภเป็นไฟ ความโกรธเป็นไฟ ความหลงเป็นไฟ ราคะตัณหาเป็นไฟ ให้เอาน้ำดับไฟลงไปนี้ อย่าให้ผาดโผนโจนทะยาน แม้ยังละไม่ได้ก็ให้ระงับกันไปๆ ถ้าระงับได้หมดแล้ว อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านนั้น เลิศเลอแล้ว สุดยอด คือผู้ละพินไฟ ๓ กองใหญ่ๆ นี้ได้หมดโดยสิ้นเชิง ทั้งปลีกทั้งย่อยหมดโดยสิ้นเชิง นั้นเป็นผู้บรมสุข ไปที่ไหนความเมตตาอ่อนน้อมไปหมดทั่วโลกดินแดน ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด ไม่มีที่จะเป็นภัยต่อสัตว์โลกทั้งหลาย ด้วยจิตยิบแย็บออกมาในทางเป็นภัยไม่มี มีแต่ความเป็นคุณล้วนๆ หนุนอยู่ตลอดเวลา เป็นพื้นฐานแห่งจิตที่บริสุทธิ์ เลยอดอ่อนน้อมไปกับสัตว์โลกเป็นอันเดียวกัน

ยกตัวอย่างตะกั่วอย่างพวกเราก็ไม่ใช่เป็นอรหัตตอรหันต์มาจากที่ไหน เป็นผู้ทรงศีลทรงธรรม มีความเมตตาสงสาร รักสัตว์ ให้อภัยสัตว์ สัตว์กับคนก็เลยเป็นอันเดียวกันอยู่ในวัดนี้ ไปที่ไหนไปเถาะในบริเวณวัดนี้ สัตว์กับคนนี้ไม่ได้กลัวกันแหยะ ไปที่ไหนเป็นที่สนิทสนมกลมกลืนกันไปหมด นี่คือเราให้อภัยเขา เขาก็เลยไม่สนใจกับเราว่าจะ เป็นภัยต่อเขา เขาก็อยู่ของเขาตามภาษาภาษานั้นละ นี่ละอำนาจของธรรม อยู่ที่ไหนเย็นไปหมด แม้แต่สัตว์ก็ยังเย็นกับคน เพราะคนเป็นผู้ไม่มีภัยแล้ว นี่ละผู้มีธรรมเป็นอย่างนี้ ถ้าลงจิตใจนี้เป็นไฟดับชื้อ ไปที่ไหนเผาไหม้ไปหมดเลย ให้พากันตั้งใจปฏิบัติตัวเอง

ศาสนาเท่านั้นที่จะทำโลกให้เย็น นอกนั้นใครจะโฆษณาว่ากล่าวจรดเมฆก็ตามเถาะ มีตั้งแต่กองพินกองไฟเผาไหม้โลกทั้งนั้น ด้วยคำโฆษณาอันไพเราะเพราะพริ้งหยดย้อยที่สุดนั้นแหละ ตัวเสนียดจัญไรมันออกมาตามความไพเราะเพราะพริ้งนั้นละ มันเป็นพิษเป็นภัยแฝงมานั้น แต่ธรรมแล้วไม่มี ถึงจะกระแทกแตกดันขนาดไหนก็ตาม เป็นรสแห่งธรรม เป็นเรื่องของธรรมทั้งนั้นๆ ออกมา เป็นคุณทั้งหมดไม่มีภัยต่อผู้ใด เพราะหัวใจไม่มีภัย หัวใจเป็นคุณทั้งนั้น ขอให้ทำใจของเราที่เคยเป็นพิษเป็นภัยเผาเจ้าของ เผาทั้งผู้อื่นนั้นนะ ให้กลับมาเป็นความร่มเย็นแก่เจ้าของ แล้วจะเป็นความร่มเย็นแก่ผู้อื่นทั่วหน้ากันไป พากันจงดกันจำเอานะ

ถ้าไม่มีธรรมแล้วจะอยู่ไม่ได้นะโลกอันนี้ ใครอย่าอวดดีว่า กองมูตรกองคูจะทำบุญทำคุณทำประโยชน์ให้แก่โลกสงสาร นอกจากธรรมที่เป็นของเลิศเลอแล้วเท่านั้นจะทำประโยชน์ให้แก่โลกสงสารได้ ตามกำลังของผู้บำเพ็ญและผู้สนใจนำมาปฏิบัติแก่ตัวเอง พากันตั้งอกตั้งใจบ้างนะ

เราก็แก่เข้ามาทุกวัน ๆ การแนะนำสั่งสอนก็ยังดีอยู่เวลานี้ เพราะการเทศนาว่า การเลี้ยงยังดีอยู่ ถ้างลองเทศน์ไม่ได้แล้วก็หมดเลย เวลานี้เลี้ยงยังพอเทศน์ได้ อย่างเวลานี้เทศน์ก็ออกทั่วประเทศไทยแล้วนี่ นี้ออกทั่วโลกแล้ว ยังดีอยู่ เลี้ยงยังดียังใช้ได้ อยู่แล้วธาตุชั้นธัมมก็อ่อนลงทุกวัน ๆ นี่เราก็นำมาใช้เพื่อโลกเท่านั้น เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้เพื่อเรา เราหมดโดยสิ้นเชิงทุกอย่างแล้ว หมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรจะเพื่อตนเอง หมด มีแต่เพื่อโลก เอะอะก็เพื่อโลก ๆ ตื่นขึ้นมาปั๊บ คิดปั๊บนี้ออกเพื่อโลกทั้งนั้น ไม่ได้ ออกเพื่อเรา เราไม่มีอะไรออก พอทุกอย่างแล้ว เอามาหาอะไรอีก นั่น ไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่ม มาเติม ไม่มีอะไรที่จะหยิบออกว่ามันเกินไป ไม่มี มีแต่ความพอดีอย่างเลิศเลอเท่านั้น ในหัวใจ

นี่ละธรรมที่เลิศเลออยู่ในหัวใจแล้วพอดีตลอด พอดีแบบเลิศเลอด้วยนะ หน้าที่กำหนดิเตียนไม่ได้ ขอให้ปฏิบัติตัวเองจนหาที่ดำเนินไม่ได้แล้ว โลกอันนี้จะสงบร่มเย็น ไปตามจิตใจของบุคคลผู้ที่หาที่ดำเนินไม่ได้ เพราะมีแต่ความดีล้วน ๆ เลิศเลอเต็มหัวใจ ออกไปไหนกระจายไปด้วยความชุ่มเย็นเป็นสุขไปหมดนั่นแหละ ฟังเอาจำเอา วันนี้ก็เทศน์เพียงเท่านี้แหละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz